

تعیین حداقل دستمزد ، یا صدور فرمان نسل کشی خاموش خانواده های کارگری

شورای عالی کار جمهوری اسلامی پس از یک ماه تاخیر و در شرایط شیوع کرونا و عواقب مرگبار آن، سرانجام در بیستم فروردین ماه امسال حداقل دستمزد کارگران برای سال ۹۹ را یک میلیون و ۸۲۵ هزار تومان تعیین نمود. بر اساس اطلاعیه این نهاد ضدکارگری، به این ترتیب حداقل دستمزد کارگران، ظاهراً نسبت به سال گذشته ۲۱ درصد افزایش یافته است و این در شرایطی است که خود نهاد های جمهوری اسلامی، نرخ تورم را بیش از ۴۱ درصد اعلام کرده اند.

حال اگر فرض کنیم که در عمل حتی چنین حقوقی هم به کارگران پرداخت شود، باز هم یک حساب سرانگشتی نشان دهنده کاهش واقعی ارزش حقوق کارگران نسبت به سال فاجعه بار قبل می باشد. از سوی دیگر مبلغ تعیین شده به عنوان حداقل دستمزد، فاصله بزرگی با هزینه سبد معیشت خانوار کارگری دارد که کمیته دستمزد همین نهاد ضدکارگری ، آن را ۴ میلیون و ۹۴۰ هزار تومان اعلام کرده بود؛ آن هم با این تاکید که این رقم مورد تائید نمایندگان رسمی دولت و کارفرمایان نیز قرار گرفته است.

بدین ترتیب با افزایش تنها ۳۱۸ هزار تومان به حداقل دستمزد کارگران نسبت به سال گذشته، در شرایطی که با سه برابر شدن قیمت بنزین و افزایش قیمت نان و گسترش رکود در اقتصاد کشور که تازه با تحریم ها و شیوع ویروس کرونا ابعاد هر چه گسترده تری نیز یافته، دیگر نیازی به اثبات این حقیقت دردناک نیست که سفره کارگران در سال جاری خالی تر از گذشته خواهد بود.

واقعیت این است که در چهل و یک سال گذشته "شورای عالی کار" همواره با زیر پا گذاشتن ماده ۴۱ قانون کار دست ساز همپالگی های خود که بر اساس آن تعیین حداقل دستمزد باید بر اساس نرخ تورم و هزینه سبد معیشت خانوار کارگری تعیین شود، صرفاً چندرغازی به حقوق کارگران اضافه می کرد و با این کار در حقیقت هر سال قدرت خرید آن ها را کاهش می داد. امسال نیز همین روند طی شد، یعنی در شرایطی که خط فقر ۹ میلیون تومان تعیین شده ، بورژوازی دندان گرد ایران و دولت حامیش که خود یکی از بزرگترین کارفرمایان کشور می باشد، حداقل دستمزد را تنها یک میلیون و ۸۲۵ هزار تومان تعیین نموده است. واضح است که این امر در شرایط بحرانی ای که کشور در آن به سر می برد، توده های هر چه وسیع تری از کارگران را به فقر مرداب فقر و گرسنگی پرتاب خواهد کرد؛ و در سال جاری شاهد خواهیم بود که فقر و گرسنگی در ابعاد هر چه وسیع تر و گسترده تری تهیدستان را آماج حملات خود قرار می دهد. در پرتو چنین واقعیتی است که می بینیم تعیین چنین مبلغی به عنوان حداقل دستمزد ، نه برای تضمین حداقل حیات کارگران ، بلکه فرمان کشتار خاموش تعداد بیشتری از کارگران محروم و خانواده هایشان در سال جاری ست.

اگر در نظم سرمایه داری به طور کلی دستمزد طوری تعیین می شود که به کارگر امکان باز تولید نیروی کار خود را بدهد، در نظام سرمایه داری بحران زده حاکم بر ایران، باز تولید نیروی کار به طور کاملاً عیان و آشکار با مایه گذاشتن از جان کارگران تا سر حد مرگ صورت می گیرد. چرا که در شرایط وجود سیلی از کارگران بیکار در اثر بحران در سیستم سرمایه داری جهانی که اقتصاد ایران به آن وابسته است، و در جایی که در چنین شرایطی، جمهوری اسلامی امکان استثمار وحشیانه کارگران را جهت تأمین منافع سرمایه داران و تضمین مافوق سود

امپریالیستها فراهم نموده و با شکنجه و دار و از موجودیت آن حفاظت می کند، آری در چنین اوضاعی، کارگر برای تامین معاش خود و خانواده اش باید ساعات طولانی تری کار کند و به زندگی بخور و نمیر و زیر خط فقر تن دهد، وضعیتی که تنها نتیجه اش عملاً مرگ زودرس وی می باشد.

واقعیت توصیف شده در فوق به معنی آن است که سرمایه داران بار بحران های خود را بر دوش کارگران سرشکن می کنند و کارگران را حتی از برخورداری از حداقل دستمزدی که آن ها را قادر به تدوام زندگی شان در حد معمول بنماید، محروم می سازند. شکی نیست که این وضع دردناک و مرگ بار باید در هم شکسته شود. ولی تا زمانی که رژیم جمهوری اسلامی به مثابه حافظ سیستم سرمایه داری وابسته ایران بر سر کار است، در هم شکستن وضع موجود توهمی بیش نیست. به همین دلیل هم هست که چریکهای فدایی خلق ایران همواره تاکید داشته اند که: "حق برخورداری از یک دستمزد شایسته و لازم برای داشتن یک زندگی حداقل انسانی برای کارگران ایران و خانواده هایشان بیش از هر چیز به سرنگونی این رژیم کارگر ستیز و نظام سرمایه داری ای که از آن حفاظت می کند، گره خورده است". همان گونه که تجربه ۴۱ سال حاکمیت کارگر ستیز جمهوری اسلامی نشان داده، واقعیت این است که در چارچوب این رژیم ضد خلقی هیچ روزنه امیدی برای دست یافتن به حداقل های یک زندگی انسانی و شایسته، از جمله یک دستمزد تامین کننده حداقل های مورد نیاز کارگران برای میلیون ها تن از کارگران ایران وجود ندارد.

پیشروان طبقه کارگر و کارگران آگاه و مبارز با درک حقایق فوق حتی برای رسیدن به یک زندگی حداقل انسانی باید در راستای نابودی این رژیم و نظام حاکم گام بردارند و ما آن ها را برای گام برداشتن در این مسیر دعوت می کنیم.

مرگ بر رژیم ضد کارگری جمهوری اسلامی!

زنده باد انقلاب!

نان، کار، آزادی و استقلال از امپریالیستها!

چریکهای فدایی خلق ایران

۲۶ فروردین ۱۳۹۹ - ۱۴ آوریل ۲۰۲۰